

[Ministeren for handel, industri og søfart.]

gælder også, og måske ikke mindst, prisen på briketter og andet brændsel. Jeg ønsker ikke, at hesteeksportørerne skal sikre sig en urimelig høj pris på heste, en pris, som jo ikke betales af den udenlandske part, der handles med.

Det er ikke russerne, der betaler hesteeksportørerne den høje pris på hestene, det er briketforbrugerne, og det er dem jeg også gerne vil have lov til tage en lille smule hensyn til.

Hauch: Ja, men kan den højtærede handelsminister da ikke indse, at i det øjeblik der er fri forsyning og fri handel med brændsel, kommer disse mennesker ikke af med disse briketter, dersom de ikke vil sælge dem til en pris, der svarer til den almindelige pris.

Dersom det kommer dertil, at ministeren ikke er i stand til at ordne sagen, hvad jeg i og for sig helst så, kommer vi til det tidspunkt, da vi må bede den højtærede minister holde sine fingre fra det, og så tager vi selv den økonomiske risiko, der knytter sig til den ombytningsforretning, der her er tale om. Den højtærede handelsminister kan ikke redde sig ud af det med de bemærkninger, han sidst fremsatte om, at han vil beskytte forbrugerne, for forbrugerne er jo beskyttet, i det øjeblik der er fri handel med brændsel; man kan ikke tvinge dem til at give mere for briketterne, end disse kan skaffes til på anden måde.

Den højtærede handelsminister har forhåbentlig ret, når han siger, at det er hans ønske at gennemføre denne forretning i forståelse parterne imellem; jeg ønsker ham held og lykke til og håber, det må lykkes for ham i løbet af eftermiddagen, men skulle det glippe, råder jeg den højtærede handelsminister til at holde sine fingre fra det, så skal vi nok ordne det selv.

Ministeren for handel, industri og søfart

(*Krag*): Det ærede medlem hr. Hauch har desværre ikke ret i sine bemærkninger om, at bare jeg lader være at blande mig i det, og når brændselshandelen iøvrigt er fri, vil disse briketter nok få en rimelig pris. Det beror nok på, at det ærede medlem ikke tilstrækkeligt kender forholdene med hensyn til briketternes brændværdi og deres pris. Sagen er den, at disse østtyske briketter er det billigste udenlandske brændsel, vi overhovedet får, og det er derfor, jeg hele tiden har understreget vort ønske om at få disse forretninger igennem. Man får ikke på nogen anden måde i udenlandsk brændsel

så mange kalorier pr. krone til sin kakkeldov, som man gør ved disse briketter. Det betyder, at det er en brændselsart, som med lethed vil kunne sælges til over normal avance, hvis man ikke enten har en kontrol med prisen eller sørger for yderligere tilførsler af briketter. Det sidste kunne vi sørge for, hvis vi havde råd til ubegrænset at købe tilsvarende vesttyske briketter, men det har vi, som det ærede medlem hr. Hauch ved, ikke ubegrænset råd til. Vi skal først og fremmest skaffe os disse briketter ved bytteforretninger med heste eller andre fordelagtige bytteforretninger med Østtyskland eller med Rusland, og derfor må det være sådan, at for at forhindre, at dette brændsel kommer op i en urimelig pris, må vi have et vist indseende med, hvordan forretningen foregår, og hvilke priser der sælges til. Så kan man sige: ja, men er det ikke de samme mennesker, der tjener penge på at sælge hestene til en overpris og bagefter køber briketterne til overpris? Men det er det langt fra; den del af landbefolkningen, der har en økonomisk fordel i hestesalg, er kun en lille del af den meget brede kreds, som vil få et, hvad skal jeg sige, økonomisk smæk ved at betale overpris på briketterne. Jeg tror, man må give mig ret i, at jeg ikke alene har beføjelse, men også forpligtelse til at se lidt efter, hvordan den forretning afvikles.

Hauch: Jeg skal ikke fortsætte denne forhandling yderligere, men jeg ønsker at sige til den højtærede handelsminister, at det spørgsmål, der her er tale om, har interesse ikke alene for landbruget, men i høj grad også for samfundet. Vi har disse heste, som vi ikke har brug for — vi kan ikke komme af med dem andetsteds i øjeblikket, og de står og bruger foder, som vi kunne anvende på anden fornuftig måde og få gode penge hjem for. Når den højtærede handelsminister nu siger, at det er hans pligt at sørge for, at man ikke kommer til at give for meget for disse briketter, hvad er det da, der foresvæver den højtærede minister? Man indfører disse briketter, som skal konkurrere med andet brændsel i et frit marked, og de er i så henseende så meget mere værd, end de andre er. At der er mennesker, der vil give højere priser for dem, er da ikke noget, som den højtærede minister bør blande sig i; disse priser finder et naturligt leje i forhold til brændslets værdi. Selvom den højtærede minister mente, at min uvidenhed med hensyn til brændselsproblemet var for stor, vil jeg sige, at i den henseende kan den højtærede minister være